Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 11. Warszawa, dnia 30 kwietnia 1937 r. **Rok XX.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIK Nr. Nr. 24—26.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. 27.

C. BIBLIOGRAFIA.

II. WYDAWNICTWA INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

78.

OKÓLNIK Nr. 24

z dnia 20 kwietnia 1937 r.

o postępowaniu władz w razie zaskarżania ich decyzji do N. T. A.

(Nr AA. 38-12-37).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Uzupełniając okólnik swój z dn. 30.XI. 1932 r. Nr 147 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 19, poz. 251) zarządzam, co następuje.

I) Od września 1936 r. Najwyższy Trybunał Administracyjny wyciska na odpisach wniesionych doń skarg—niezależnie od zwykłej pieczątki wpływu—osobną pieczątkę, w której oznacza datę nadania skargi na pocztę, zgodną z datą pieczęci przyjmującego urzędu pocztowego. W ten sposób każdy odpis skargi zaopatrzony jest w dwie pieczątki, z których jedna oznacza datę wpływu skargi do Trybunału, a druga—datę nadania skargi na pocztę. W wypadkach gdy skarga była osobiście wręczona w kancelarii Trybunału, daty w obydwóch pieczątkach są jednakowe.

Takie postępowanie jest stosowane tak co do skarg wnoszonych do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, jak i do Inwalidzkiego Sądu Administracyjnego.

Wobec powyższego pozwana władza, porównując daty wymienionych pieczątek z datą posiadanego w aktach swych dowodu doręczenia zaskarżonej decyzji, i mając na uwadze przepisy art. 57 (2) i 110 rozp. Prez. R. P. o N. T. A. (Dz. U. R. P. z r. 1932, poz. 806)—może z łatwością ustalić czy skarga została wniesiona do N. T. A. w ustawowym terminie (dwumiesięcznym.

Gdyby z zestawienia dat okazało się, że skarga wniesiona została po terminie, należy w odpowiedzi do N. T. A. jedynie wskazać na tę okoliczność, nie wdając się już w rozważania merytorycznej strony skargi ani legitymacji do jej wniesienia.

W ten sposób postępując, władza zastosuje najbardziej właściwy sposób obrony swej decyzji przed Trybunałem, a równocześnie zaoszczędzi pracy, związanej ze sporządzaniem odpowiedzi na skargę.

II) W ustępie przedostatnim powołanego na wstępie okólnika dodaje się następujące zdanie:

„Nadto Ministerstwu Spraw Wewnętrznych mają być nadsyłane przez właściwe władze wszystkie te wyroki, w których Trybunał interpretuje przepisy postępowania administracyjnego, chociażby meritum sprawy należało do innego Ministerstwa. Przy tym mają być nadsyłane nie tylko wyroki uchylające decyzję, ale także utrzymujące ją w mocy".

O tym, czy dany wyrok ma być przesłany Ministerstwu Spraw Wewnętrznych decyduje Wydział Ogólny Urzędu Wojewódzkiego. Z tego też powodu należy bezwzględnie przestrzegać pkt. 1) części „B" cytowanego wyżej okólnika. Jeśli wyrok N. T. A. wydany został w sprawie rozstrzygniętej przez Starostę lub Wydział Powiatowy — powinien być skierowany za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

79.

OKÓLNIK Nr. 25

z dnia 23 kwietnia 1937 r.

o zatrudnianiu i zwalnianiu ze służby osób zasłużonych w działalności niepodległościowej.

(Nr. Pers. 1201-14)

Do

P. P. Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Dyrektora Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku w Katowicach i Redaktora Gazety Administracji.

I. Prowadzona od dłuższego czasu akcja zapewnienia pracy b. uczestnikom walk o odzyskanie niepodległości, pozbawionym jakichkolwiek źródeł utrzymania, a w szczególności zatrudnienia ich w służbie publicznej, napotyka w praktyce na trudności z powodu zbyt surowych wymagań, stawianych przy przyjęciu do służby pod względem stanu zdrowia i fizycznego uzdolnienia kandydatów.

Wprawdzie przepisy, normujące stosunki służbowe funkcjonariuszów publicznych, ustalają między innymi jako jeden z warunków przyjęcia do służby, uzdolnienie fizyczne, to jednak gdy chodzi o uszczerbek zdrowia lub mniejszej wagi niedomagania, spowodowane ofiarną walką lub działalnością o odzyskanie niepodległego bytu Państwa, nie powinna być przeoczona okoliczność, że tylko niektóre rodzaje służby wymagają szczególnego zwrócenia uwagi na stan zdrowia i pełną sprawność fizyczną kandydata. W innych rodzajach służby nazbyt rygorystycz-

ne traktowanie kandydatów, o których mowa, nie powinno mieć miejsca.

II. Drugą konsekwencją zasady, że Państwo ma szczególny obowiązek zapewnienia pracy i utrzymania osobom, które swą ideową działalnością przyczyniły się do odzyskania niepodległości, powinno być to, że zwolnienie takich osób ze służby publicznej, bez prośby z ich strony i nie na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego, może nastąpić tylko wyjątkowo z powodu szczególnie ważnych i niewątpliwie stwierdzonych okoliczności. Ponieważ zachodziły liczne wypadki nieprzestrzegania tej zasady, zarządzam, by tak władze i urzędy, jak i przedsiębiorstwa państwowe, podległe Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, przed zwolnieniem ze służby pracowników, posiadających zasługi w działalności niepodległościowej, jeżeli zwolnienie ma być dokonane bez prośby z ich strony i nie na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego — wyjednywały na to uprzednio moją zgodę.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

80.

OKÓLNIK Nr. 26a

z dnia 23 kwietnia 1937 r.

w sprawie odciążenia Policji Państwowej

(Nr. GL. 16/1/11).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

1) Rozporządzenie Prezydenta R. P. z 6.III. 1928 r. o Policji Państwowej ustala w art. 1, iż Policja przeznaczona jest do utrzymywania bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego. Jak wykazała jednak praktyka dotychczasowa, Policja Państwowa została obarczona szeregiem czynności nie należących do jej bezpośredniego zakresu działania, a wykonywanych bądź na polecenie władz administracji ogólnej wydanych w ich własnym zakresie, bądź też na skutek żądań władz centralnych.

Ten stan rzeczy powoduje nadmierne obciążenie Policji, uniemożliwiając jej należyte wykonywanie zadań, do których została powołana, a więc przede wszystkim funkcyj związanych z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa i spokoju publicznego w Państwie.

Stwierdzając, iż stan taki nie może być tolerowany — poleciłem podjęcie prac zmierzających do odciążenia Policji od szeregu czynności obecnie przez nią wykonywanych, a pozbawionych podstawy prawnej lub uznanych za niekonieczne; w najbliższym czasie ukaże się zarządzenie ustalające tego rodzaju czynności.

2) Szczególnie dotkliwie obciążona jest Policja czynnościami zbierania materiałów nie związanych bezpośrednio z żadnym konkretnym zdarzeniem, lecz przeznaczonych do zobrazowania sytuacji w terenie, na pewnym odcinku lub też mających służyć jako materiał orientacyjny dla wydania jakichś zarządzeń ogólnych. Materiały takie niejednokrotnie mogą być istotnie niezbędne, zbieranie ich jednak przez Policję musi być ograniczone do wypadków wyjątkowych, gdy ze względów specjalnych nie można ich uzyskać w innej drodze, lub za pośrednictwem innego — jak Policja — organu.

W tej sprawie zarządzam co następuje:

a) zbieranie określonych wyżej materiałów za pośrednictwem Policji może nastąpić tylko w tych wypadkach, gdy będzie to wyraźnie zaznaczone w piśmie władzy wydającej polecenie.

b) wydanie takiego polecenia przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uzależnione jest od aprobaty Ministra lub jednego z Podsekretarzy Stanu, w zakresie zaś właściwości Departamentu Politycznego — Dyrektora tego Departamentu,

c) w Urzędach Wojewódzkich (Komisariacie Rządu na m. st. Warszawę) polecenie zbierania wspomnianych materiałów za pośrednictwem Policji, z wyjątkiem wypadku, o którym mowa wyżej pod b), należy do wyłącznej aprobaty Wojewody (Komisarza Rządu) — który ponosi odpowiedzialność za racjonalność i celowość wydanych zarządzeń.

W szczególności rzeczą PP. Wojewodów będzie ocenić, czy w poszczególnym wypadku potrzebne materiały mogą być istotnie uzyskane jedynie za pośrednictwem Policji, względnie czy użycie Policji posiada w danym wypadku dostateczną podstawę prawną;

d) w wypadkach, gdy zbieranie materiałów opiera się na zarządzeniu pochodzącym od jednego z Ministerstw działów zespolonych, rzeczą PP. Wojewodów będzie przedstawić bezzwłocznie właściwemu P. Ministrowi ewentualne trudności, wynikające z niemożności użycia Policji — zawiadamiając równocześnie o tym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Odpis pisma wystosowanego w tej sprawie równocześnie do PP. Ministrów udzielam PP. Wojewodom do wiadomości w załączeniu.

3) Starostowie we własnym zakresie mogą wydawać zarządzenia dotyczące zbierania przez Policję wspomnianych materiałów ogólnych tylko w związku z wykonywaniem zadań, polegających na zapewnieniu bezpieczeństwa i spokoju publicznego. Rzeczą PP. Wojewodów będzie czuwać nad tym, ażeby granice te zostały ściśle zachowane.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH (Nr. GL. 16-1-11) Warszawa, dn. 23 kwietnia 1937 r. — Zał. do okólnika Nr. 26a.

w sprawie odciążenia Policji Państwowej.

Do

Pana Ministra:
1) Komunikacji,
2) Opieki Społecznej,
3) Przemysłu i Handlu,
4) Rolnictwa i Ref. Roln.,
5) Wyznań Rel. i Ośw. Publ.

Rozporządzenie Prezydenta R. P. o Policji Państwowej w art. 143 podkreśla potrzebę odciążenia Policji Państwowej od czynności nie wchodzących w zakres jej właściwych zadań. Jak wynika z art. 5 tego rozporządzenia, bezpośrednim zadaniem Policji są funkcje utrzymania bezpieczeństwa i spokoju publicznego, natomiast w sprawach t. zw. porządku publicznego Policja działać ma tylko przez wspieranie względnie nadzorowanie innych organów zajmujących się lub mających się zajmować tymi sprawami. Stan faktyczny jest taki, że Policja Państwowa przeciążona jest sprawami porządkowymi ze szkodą dla jej właściwych czynności.

Zważywszy, że interes Państwa czyni koniecznym skierowanie wszystkich wysiłków Policji w kierunku utrzymania bezpieczeństwa i spokoju publicznego — odciążenie Policji od innych czynności stało się sprawą naglącą. W najbliższym czasie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prześle wszystkim Ministerstwom zebrane przez Komendę Główną materiały ilustrujące obciążenie Policji różnymi czynnościami bez dostatecznej podstawy prawnej. Pozwalam sobie prosić Pana Ministra o zarządzenie, ażeby materiały te zostały jak najdokładniej zbadane i rozważone w sensie jak najdalej idącego odciążenia Policji.

Jedną z czynności szczególnie absorbujących Policję jest zbieranie różnego rodzaju materiałów faktycznych nie związanych bezpośrednio z żadnym konkretnym zdarzeniem, lecz mających służyć wyłącznie dla zobrazowania sytuacji w terenie na pewnym odcinku i ustalenia zakresu natężenia pewnych zjawisk. Załączonym w odpisie zarządzeniem do Wojewodów ograniczam możliwości użycia Policji do zbierania takich materiałów, uzależniając w obrębie Min. Spraw Wewn. wydawanie tego rodzaju poleceń od aprobaty Ministra lub Podsekretarza Stanu, a tylko w zakresie zagadnień z dziedziny bezpieczeństwa i spokoju publicznego od aprobaty Dyrektora właściwego Departamentu. W urzędzie Wojewódzkim obciążam tą odpowiedzialnością Wojewodów.

Jeżeli chodzi o zbieranie analogicznych materiałów dla poszczególnych Ministerstw, co w niektórych resortach ma szerokie zastosowanie, to Wojewodowie nie będą mogli odtąd używać do tych czynności Policji Państwowej, wyjąwszy wypadki, w których dla użycia do tego celu Policji istnieć będzie wyraźna podstawa prawna lub gdy w drodze wyjątku nastąpi to na specjalne żądanie właściwego Ministra wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Ponieważ Rząd prowadzi równocześnie akcję w kierunku odciążenia organów samorządowych, a zwłaszcza gmin wiejskich, które nie są w stanie podołać rozlicznym obowiązkom, przeto w zakresie zarówno spraw porządku publicznego jak i gromadzenia materiałów faktycznych, statystyk i t. p. obciążających władze administracji ogólnej, wydaje się niezbędnym poddanie rewizji zarówno odnośnych przepisów (najczęściej o charakterze norm wykonawczych) jak i konkretnych poleceń władz centralnych w tym przedmiocie — w kierunku urealnienia możliwości wykonania tego rodzaju poleceń, a więc ograniczenia w ogóle tych czynności do granic niezbędnej potrzeby.

Pozwalam sobie prosić Pana Ministra o wydanie odpowiednich zarządzeń.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

81.

OKÓLNIK Nr. 26b

z dnia 23 kwietnia 1937 r.

w sprawie odciążenia Policji Państwowej

(Nr. GL 16-1-11).

Do

P. P. Podsekretarzy Stanu, Dyrektorów Departamentów (Biur), Naczelników Wydziałów w Min. Spraw Wewnętrznych.

Zarówno Policja Państwowa jak i organa samorządowe w dotkliwy sposób obciążone są m. in. zbieraniem różnego rodzaju materiałów faktycznych nie związanych bezpośrednio z żadnym konkretnym zdarzeniem, lecz mających służyć wyłącznie do zobrazowania sytuacji na pewnym odcinku i ustalenia pewnych zjawisk pod względem ilościowym i jakościowym.

Ponieważ zachodzi niezbędna konieczność skierowania wszystkich wysiłków Policji do spraw bezpieczeństwa i spokoju publicznego zarządzam co następuje: wydawanie poleceń władzom administracji ogólnej w przedmiocie zbierania wspomnianych materiałów za pośrednictwem Policji Państwowej podlega aprobacie Ministra lub jednego z Podsekretarzy Stanu, a w zakresie właściwości Departamentu Politycznego — aprobacie Dyrektora tego Departamentu.

Zważywszy, że również odciążenie organów samorządowych od tych czynności jest rzeczą niezbędną, zarządzam co następuje: zbieranie materiałów faktycznych i statystyk należy ograniczyć do niezbędnej potrzeby tak, ażeby wykonanie odnośnych poleceń przez władze

administracji ogólnej przy rozporządzalnych środkach stało się realne i możliwe. PP. Dyrektorzy zechcą dopilnować tego mojego zarządzenia zarówno przy opracowywaniu norm ogólnych, które mogą stać się podstawą gromadzenia takich materiałów, jak i przy wydawaniu poleceń w konkretnych wypadkach.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

82.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 kwietnia 1937 r.

o regulowaniu cen kasz oraz kawy zbożowej.

(Nr. Apr. 57-7-2).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów Miast.

W uzupełnieniu mego zarządzenia Nr. Apr. 57/7-1 z dnia 19 kwietnia 1937 r. w sprawie regulowania cen mąki i pieczywa (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 10 poz. 76) w okresie po dniu 25 kwietnia r. b. polecam:

1) objąć akcją wyznaczania cen z urzędu wszelkie kasze wytwarzane ze zbóż chlebowych, a to na podstawie mego rozporządzenia z dnia 10 kwietnia 1937 r., rozszerzającego dotychczasowe uprawnienia władz w zakresie regulowania cen przedmiotów powszedniego użytku na wszelkie przetwory zbóż chlebowych.

Wyznaczanie cen z urzędu winno zatem objąć wszelkie kasze wytwarzane ze zbóż chlebowych w gatunkach mających powszechne zastosowanie na danym terenie, jak np. kasze jęczmienne: perłowa, krakowska, pęczak itp., a z pszenicy manna (grysik). Przy wyznaczaniu tych cen tak w hurcie jak i w detalu należy uwzględniać miejscowe warunki produkcji względnie obrotu, opierając się na kalkulacji przedstawionej przez przetwórców względnie handel, a sprawdzonej przez komisje do wyznaczania cen.

2) wyznaczyć z dniem 30 b. m. z urzędu ceny kawy zbożowej zarówno ziarnistej, jak i wszelkich mieszanek w detalu na poziomie o co najmniej 10% niższym dla kawy zbożowej ziarnistej, a co najmniej 7% niższym dla wszelkich mieszanek w stosunku do cen z 1 kwietnia r. b.

3) uwzględniać w nadsyłanych Ministerstwu sprawozdaniach o cenach—wszelkie kasze i kawę zbożową o cenach zreglamentowanych.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

83.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 kwietnia 1937 r.

o awidencji osób pozbawionych orderów „Odrodzenia Polski".

(Nr Pers. 801-71)

Do

P. P. Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Dyrektora Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku w Katowicach, Redaktora Gazety Administracji.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania okólnik P. Prezesa Rady Ministrów Nr 7 z dnia 13 marca 1937 r. o ewidencji osób, pozbawionych orderów „Odrodzenia Polski".

Wykazy b. funkcjonariuszów państwowych, o których mowa w ustępie czwartym tego okólnika, PP.: Komendant Główny Policji Państwowej, Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza i Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego prześlą w oznaczonym terminie bezpośrednio do Prezydium Rady Ministrów i również bezpośrednio przesyłać będą, począwszy od 1 stycznia 1938 r., odpisy prawomocnych orzeczeń komisyj dyscyplinarnych i odpisy wyników dochodzeń służbowych, dotyczących funkcjonariuszów państwowych, odznaczonych orderem „Odrodzenia Polski". Inne podległe Ministerstwu Spraw Wewnętrznych władze kierować mają rzeczone materiały do Ministerstwa, przy czym dla dostarczenia wspomnianych wyżej „wykazów b. funkcjonariuszów państwowych" wyznacza się termin 15 września 1937 r.

Co się tyczy kwalifikujących się do skreślenia z listy kawalerów orderu „Odrodzenia Polski", osób, nie będących funkcjonariuszami państwowymi, to dostarczanie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wiadomości o wypadkach popełnienia przez nich czynów niehonorowych lub pozbawienia wyrokiem sądowym praw obywatelskich należeć będzie do PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę. Odpowiednie materiały należy nadsyłać w miarę otrzymania przez Urzędy Wojewódzkie (Komisariat Rządu na m. st. Warszawę) lub władze im podległe odnośnych wiadomości; w każdym razie do dnia 15 września 1937 r. przesłać należy Ministerstwu Spraw Wewnętrznych sprawozdanie, czy i jakie osoby, zamieszkałe na obszarze województwa (okręgu administracyjnego miasta Warszawy) kwalifikują się do pozbawienia posiadanego orderu „Odrodzenia Polski".

(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

PREZES
RADY MINISTRÓW

Warszawa,
dnia 13 marca 1937 r.

Nr 47-34/I

Ewidencja osób pozbawionych orderów „Odrodzenia Polski".

OKÓLNIK NR 7

Do

wszystkich P. P. Ministrów w Warszawie.

Według art. 15 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o ustanowieniu orderu „Odrodzenia Polski" (Dz. U. R. P. Nr 24 poz. 137) „przestaje być kawalerem orderu, kto na mocy wyroku sądowego pozbawiony został praw obywatelskich lub za czyny niehonorowe na mocy zatwierdzonego przez Prezydenta Rzeczypospolitej orzeczenia Kapituły z listy kawalerów został skreślony".

W celu ujednolicenia zasad co do informowania Kapituły o takich przypadkach zarządzam, co następuje:

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zapewni sobie w drodze odpowiednich zarządzeń do władz podległych wiadomości o przypadkach popełnienia przez osoby odznaczone orderem Odrodzenia Polski (prócz funkcjonariuszów państwowych, o których mowa w następnych ustępach okólnika niniejszego), czynów niehonorowych, mogących stanowić podstawę do skreślenia ich z listy kawalerów orderu. Wiadomości te Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadsyłać będzie do Prezydium Rady Ministrów przy dołączeniu odpowiednich materiałów.

Wszyscy PP. Ministrowie wydadzą zarządzenia nadesłania do Prezydium Rady Ministrów w terminie do dnia 15 października 1937 r. wykazów b. funkcjonariuszów państwowych (nie wyłączając funkcjonariuszów przedsiębiorstw, zakładów i instytucyj państwowych), którzy będąc odznaczonymi orderem „Odrodzenia Polski" w okresie do 30 września 1937 r., skazani zostali prawomocnymi orzeczeniami dyscyplinarnymi na karę przeniesienia w stan spoczynku lub wydalenia ze służby. Jeśli chodzi o pracowników, nie podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej, nadesłać należy wykaz osób, co do których w dochodzeniu służbowym ustalono, iż dopuściły się one czynów, uwłaczających godności funkcjonariusza państwowego. Do wykazów b. funkcjonariuszów państwowych należy dołączyć odpisy prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych, a co do osób nie podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej — odpisy dochodzeń służbowych.

Poczynając od dnia 1 stycznia 1938 r. przesyłać należy do Prezydium Rady Ministrów co 3 miesiące odpisy przewidzianych wyżej prawomocnych orzeczeń komisyj dyscyplinarnych, bądź—co do osób nie podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej—odpisy wyników dochodzeń służbowych, w sprawach zakończonych w ubiegłym okresie 3-miesięcznym.

Nie należy nadsyłać zawiadomień, stwierdzających, że żadnych spraw tego rodzaju w ubiegłym 3-miesięcznym okresie nie było.

Nadsyłane materiały będą służyły Prezydium Rady Ministrów do utrzymywania w stałej aktualności spisu osób, które utraciły order „Odrodzenia Polski", czy to z mocy wyroku sądowego, czy też na podstawie orzeczenia Kapituły.

(—) Sławoj Składkowski
PREZES RADY MINISTRÓW

84.

PISMO OKÓLNE

z dnia 23 kwietnia 1937 roku

w sprawie podatku inwestycyjnego.

(Nr. SF. 66-3-I).

Do

P. P. Wojewodów (z wyj. śląskiego). Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

W związku z przedstawieniem Ministerstwu Spraw Wewnętrznych do zatwierdzenia statutów o podatku inwestycyjnym, nie odpowiadających warunkom, przewidzianym w art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 62, poz. 454)—Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości załączony w odpisie wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 8 stycznia 1937 r. l. rej. 7942/33.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

Załącznik do pisma okólnego Nr SF 66-3-I

NAJWYŻSZY
TRYBUNAŁ ADMINISTRACYJNY
L. Rej. 7942/33.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Zabicki i Sędziowie: Okulicz, Sąchocki, przy udziale protokólanta radcy Sekretariatu Prawniczego Przeorskiego w sprawie ze skargi firmy „Bank Handlowy w Warszawie, Sp. Akc. Oddział we Lwowie", na orzeczenie Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie z dnia 10 sierpnia 1933 r. L. S. F. 10/b/68/1933, dotyczące wymiaru podatku komunalnego od nieruchomości oraz podatku inwestycyjnego na 1932 r. w myśl art. 72 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (poz. 806 Dz. Ust.) na posiedzeniu niejawnym dnia 8 stycznia 1937 r. po wysłuchaniu sprawozdania sędziego sprawozdawcy,

zaskarżone orzeczenie w części, dotyczącej wymiaru podatku inwesty-

cyjnego, uchyla, jako niezgodne z ustawą poza tym zaś oddala skargę, jako nieuzasadnioną, oraz zarządza zwrot opłaty od skargi.

Powody.

Nakazem płatniczym Nr. ks. bier. 64 Magistrat m. Lwowa wymierzył Bankowi Handlowemu w Warszawie, Oddział we Lwowie, za rok 1932 podatek komunalny od nieruchomości w wysokości 75% państwowego podatku od nieruchomości oraz podatek inwestycyjny w wysokości 50% podatku komunalnego od nieruchomości.

Odwołania od tych wymiarów nie uwzględnił Lwowski Urząd Wojewódzki orzeczeniem z dnia 10 sierpnia 1933 r. L.SF.10/b/68 z tym uzasadnieniem, że 1) wymiar 75% podatku komunalnego od nieruchomości zgodny jest z uchwałami Tymczasowej Rady Miejskiej m. Lwowa z 22 i 27 stycznia 1932 r. powziętymi na podstawie art. 6 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych poz. 747 Dz. Ust. i zatwierdzonymi przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu reskryptem z 21 kwietnia 1931 r. Nr SF 4520/2 wzgl. z 20 czerwca 1932 r. Nr SF 49/8/3; 2) wymiar podatku inwestycyjnego nastąpił zgodnie z odnośnymi statutami gminy m. Lwowa, ustalonymi przez Tymczasową Radę Miejską m. Lwowa w dniu 26 lutego i 5 marca 1931 r. względnie w dniu 29 marca i 23 kwietnia 1932 r. na podstawie art. 20 ust. 1 i 21 ust. 2 powołanej ustawy, zatwierdzonymi przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z ministrem skarbu reskryptem z 22 maja 1931 r., L. SF. 4660/5/31 względnie z 19 września 1932 r. Nr SF. 44/30/2 i z dnia 15 grudnia 1932 r. Nr SF. 46/30/4.

Rozpatrując skargę na powyższe orzeczenie wraz z odpowiedziami Lwowskiego Urzędu Wojewódzkiego oraz gminy m. Lwowa jako osoby przypozwanej, Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Skarżący zarzuca w skardze, że wymiar 75% podatku komunalnego od nieruchomości jest prawnie niedopuszczalny, jako sprzeczny ze szczegółowymi postanowieniami ustawy z 11 sierpnia 1923 r. poz. 747 Dz. Ust. i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. poz. 317 Dz. Ust. Bliżej swego stanowiska skarżący nie uzasadnia.

Gdy jednak pobór komunalnego podatku od nieruchomości (budynków), położonych na obszarze gmin miejskich, oraz jego wysokość znajdują swe prawne uzasadnienie w przepisie art. 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, poz. 747, a rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 18 marca 1924 r., poz. 317, sprawą wymisru dodatku komunalnego od budynków miejskich w ogóle się nie zajmuje, należało skargę w tym punkcie uznać za nieuzasadnioną.

Odnośnie do podatku inwestycyjnego zarzuca skarżący, że w myśl art. 21 cyt. ustawy i § 14 cyt. rozporządzenia mogą być podatki inwestycyjne pobierane tylko w wyjątkowych wypadkach, a w szczególności tylko w takich wypadkach, w których potrzeba dokonania inwestycji powstaje wskutek nieprzewidzianych okoliczności wzgl. siły wyższej i których przeprowadzenie jest nieodzowne ze względu na interes publiczny i że w konkretnej sprswie żadna z takich wyjątkowych i nieprzewidzianych okoliczności, która by usprawiedliwiała pobór podatku inwestycyjnego, nie zaszła. Gmina m. Lwowa w odpowiedzi na skargę, odpierając powyższy zarzut wywodzi, że najważniejsze pytanie, czy charakter wyjątkowy podatku inwestycyjnego, wskazany w § 14 rozporządzenia z 18 marca 1924 r. został zachowany, rozstrzyga sam statut tego podatku, który mówi, że podatek ten będzie pobrany na dokonanie rekonstrukcji i kapitalnego remontu jezdni i chodników we Lwowie, co już z natury rzeczy należy—zdaniem gminy—do wyjątkowych przedsięwzięć.

Jak z powyższego wynika, w konkretnej sprawie toczy się między stronami spór o znaczenie użytego w art. 21 ustawy wyrażenia „w wyjątkowych wypadkach". Otóż ustawa tego pojęcia nie wyjaśnia, natomiast czynią to rozporządzenia wykonawcze Ministra Spraw Wewnętrznych. Skarżący i gmina m. Lwowa opierają się na przepisie § 14 rozporządzenia z 18 marca 1924 r., poz. 317 Dz. Ust., lecz przepis ten nie może służyć za podstawę do oceny legalności zaskarżonego orzeczenia, gdyż w czasie miarodajnym już nie obowiązywał w swym pierwotnym brzmieniu: mianowicie przepis ten został znowelizowany rozporządzeniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 19 listopada 1926 r. poz. 689 Dz. Ust. Spór więc niniejszy podlega zatem rozstrzygnięciu na podstawie tego ostatniego rozporządzenia.

Z zestawienia treści tego rozporządzenia z przepisem ustawy wynika — jak to uzasadnił Najwyższy Trybunał Administracyjny w wyroku swym z 12 lutego 1934 r. L. Rej. 11484/31 — że powołane przepisy nie wykluczają z góry żadnych kategorii potrzeb, które mogłyby być uznane za nieodzowne i podlegające zaspokojeniu z wpływów z podatku inwestycyjnego, lecz wymagają zbadania w każdym poszczególnym wypadku i przy uwzględnieniu stosunków miejscowych okoliczności, mających wskazywać na to, że dany wydatek wiąże się z „wyjątkowym wypadkiem".

Otóż w sprawie niniejszej gmina m. Lwowa, jak widać z uchwały Rady Miejskiej z 29 marca i 23 kwietnia 1932 r., wprowadziła podatek na kapitalny remont jezdni i chodników tak na obszarze dawnego m. Lwowa jak i na obszarze gmin przyłączonych tudzież na pokrycie zobowiązań, zaciągniętych w 1931 r. za wykonane

roboty asfaltowe i brukarskie, za dostarczone materiały oraz na pokrycie kosztów remontu walców parowych. Statut zaś o komunalnym podatku inwestycyjnym w § 1 przewiduje pobór podatku komunalnego na pokrycie wydatków na dokonanie rekonstrukcji i kapitalnego remontu jezdni i chodników we Lwowie, tudzież na inne wydatki inwestycyjne wymienione w sporządzonym kosztorysie. W ten sposób okazuje się, że ani uchwały Rady Miejskiej, ani statut, ani wreszcie—zaskarżone orzeczenie nie ustalają, jakie niepowszednie wydarzenie wywołało w ogóle nieodzowność potrzeby dokonania projektowanych robót, a w szczególności dokonania ich w 1932/33 i pokrycie ich kosztów z podatku inwestycyjnego; brak jest zatem już w samym statucie nawiązania obowiązku podatkowego do wyjątkowego wypadku w rozumieniu ustawy. Zarzut skargi przeto niezgodności orzeczenia z ustawą, czyli nałożenia obowiązku podatkowego bez podstawy prawnej—jest trafny.

Skarżący wywodzi również, że podatek inwestycyjny winien być wymierzony w stosunku do wszystkich podatków, tymczasem gmina obciążyła nim tylko jedną warstwę ludności (właścicieli nieruchomości) i niektóre tylko źródła dochodu.

Zarzut ten nie jest trafny. Opiera się on na treści § 14 rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 18 marca 1924, które istotnie zawierało tego rodzaju przepis. Lecz przepis ten, nie wypływający zresztą z osnowy art. 21 ust. 2 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. nie obowiązywał, jak to już wyżej powiedziano w czasie miarodajnym w swym pierwotnym brzmieniu, gdyż został zastąpiony późniejszym rozporządzeniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 19 listopada 1926 r. W nowej zaś redakcji § 14 nie zawiera postanowienia o konieczności ustanowienia podatku w stosunku do wszystkich podatków, dopuszczonych ustawą z 11 sierpnia 1923 r., lecz odrzucając tę zasadę, zawiera tylko ogólnikowe postanowienie, że podatek inwestycyjny powinien być ustanowiony w formie dodatków do poszczególnych podatków. Takie postanowienie rozporządzenia wynika zresztą, jak to bliżej uzasadnił Najwyższy Trybunał Administracyjny w powołanym już uprzednio swym wyroku z 12 lutego 1934 r. zarówno z samej natury inwestycyj, jak też z ogólnych zasad gospodarczo-finansowych.

Zarzutu, że podatek inwestycyjny nie mógł być pobrany z uwagi na to, iż nie wszystkie źródła dochodowe gminy zostały wyczerpane, nie mógł uwzględnić Najwyższy Trybunał Administracyjny z uwagi na przepis art 83 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 27 października 1932 r. poz. 806, ponieważ zarzut ten, oparty na okolicznościach natury faktycznej, nie był przez skarżącego przytoczony przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia.

Z uwagi na powyższe Najwyższy Trybunał Administracyjny skargę na tę część zaskarżonego orzeczenia, która dotyczy wymiaru komunalnego dodatku do państwowego podatku od nieruchomości, oddala jako nieuzasadnioną; tę zaś część zaskarżonego orzeczenia, która dotyczy wymiaru podatku inwestycyjnego uchyla, jako niezgodne z ustawą.

Jednocześnie Najwyższy Trybunał Administracyjny na podstawie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 27 października 1932 r. poz. 806 Dz. Ust. zarządza zwrot opłaty od skargi.

Warszawa, dnia 8 stycznia 1937 r.

Podpisy:

(—) Zabicki. (—) Okulicz. (—) Sąchocki.

85.

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 kwietnia 1937 r.

ze sprostowaniem błędu pisma okólnego o cenach mąki i pieczywa.

(Nr Apr. 57/7-7)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prostuje w pilnej drodze błąd maszynowy, względnie drukarski, jaki zakradł się do pisma okólnego z dnia 19 kwietnia 1937 r. o cenach mąki i pieczywa Nr. Apr. 57/7-1, wysłanego jako pismo specjalne oraz zamieszczonego w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. Nr. 10 poz. 76 z dnia 20 kwietnia rb.

Mianowicie wzór podany w pkcie III załącznika do wymienionego pisma okólnego—kalkulacja mąki pszennej pytlowej 65%—winien być podany następująco:

$$X = \frac{\left[(a + b) - \left(\frac{c \cdot o}{100} + \frac{v \cdot k}{100}\right)\right] \cdot 100}{65}$$

Przykładowo zatem przy cenie pszenicy Zł. 30.25, otrąb Zł. 16.50, mąki II gat. Zł. 32 — cenę 100 kg. mąki oblicza się jak następuje:

$$\frac{\left[(30{,}25 + 3{,}50) - \left(\frac{16{,}50 \cdot 22}{100} + \frac{32 \cdot 10}{100}\right)\right] \cdot 100}{65} =$$

= Zł. 41.49 (w zaokrągleniu Zł. 41.50).

Ministerstwo prosi o poczynienie odpowiedniego sprostowania w wyżej wymienionym piśmie okólnym *).

Za DYREKTORA BIURA APROWIZACYJNEGO

(—) Śliwa

KIEROWNIK REFERATU

*) Niżej wymieniony wzór należy wyciąć i zakleić nim odpowiedni wzór w Nr 10 Dziennika Urz. M. S. Wewn. z r. 1937 na str. 145.

III) mąki pszennej pytlowej 65%

$$X = \frac{\left[(a + b) - \left(\frac{c \cdot o}{100} + \frac{v \cdot k}{100}\right)\right] \cdot 100}{65}$$

86.

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 kwietnia 1937 r.

o legitymacjach służbowych

(Nr Pers. 206-21)

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Nawiązując do postanowień ustępu 1 § 10 Instrukcji załączonej do okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 marca 1935 r. o legitymacjach urzędowych dla funkcjonariuszów państwowych i członków ich rodzin oraz o ulgach przy przejazdach kolejami państwowymi (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 9, poz. 44, uzup. Nr 10 z roku 1936, poz. 56), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że w razie zmiany stosunku służbowego lub takiej okoliczności w tym stosunku, którą stwierdza legitymacja służbowa, należy funkcjonariuszowi wydać legitymację nową. W szczególności zatem wydanie nowej legitymacji jest uzasadnione w razie zmiany tytułu służbowego, jak i miejsca pełnienia służby (okólnik Prezydium Rady Ministrów z dnia 15 kwietnia 1937 r. Nr 40-6/31).

(—) Inż. Kucharski
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO.

Otrzymują nadto:
Komenda Główna Policji Państw.
Dowództwo Korpusu Ochrony Pogranicza
Główny Urząd Statystyczny oraz
Biura Personalne Ministerstw:
Komunikacji
Opieki Społecznej
Przemysłu i Handlu
Rolnictwa i Reform Rolnych
Wyznań Rel. i Ośw. Publ.

87.

PISMO OKÓLNE

z dnia 28 kwietnia 1937 r.

o cenie kawy i herbaty

(Nr Apr. 57-9-1)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów Miast.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu ze Zrzeszeniem Importerów Kawy i Herbaty ustaliło od dnia 1 maja r. b. dla całego kraju następujące ceny detaliczne kawy i herbaty.

1) kawy gatunków: Rio 7, Victoria 7 względnie gatunków równorzędnych na 6.10 zł za 1 kg.

2) herbaty gatunków: Sumatra, Ceylon oraz gatunków i mieszanek odpowiadających jakością tym gatunkom na 16 zł za 1 kg.

Poza tym wspomniane Zrzeszenie zobowiązało się:

a) wprowadzić w razie zaistnienia możliwości nabycia tańszych gatunków kaw (np. Robusta, Kongo, lub Angola), na rynek wewnętrzny stopniowo gatunek kawy „popularnej" w cenie detalicznej nie przekraczającej 6.10 zł za 1 kg.,

b) zapewnić dostateczne zaopatrzenie rynku wewnętrznego w wymienione gatunki kawy i herbaty, które wynosić będzie co najmniej 60% ogólnego zapotrzebowania,

c) utrzymać jako obowiązające obecne ceny detaliczne kawy i herbaty gatunków lepszych (droższych),

d) nie pogorszyć jakości żadnego z gatunków kawy i herbaty,

e) zapewnić detalistom w cenach obowiązujących od 1 maja r. b. zysk brutto nie przekraczający w kawie 10% ceny detalicznej, a w herbacie 12,5% tej ceny.

f) pozbawić możliwości nabycia towaru u członków Zrzeszenia tych detalistów, którzy ustalonym powyżej cenom się nie podporządkują, oraz

g) skreślić z listy Centralnej Komisji Przywozowej tych importerów — członków Zrzeszenia, którzy by dostarczali kawę względnie herbatę detalistom pobierającym za nie ceny wyższe od ustalonych, lub którzy by nie wykonywali przyjętych przez Zrzeszenie zobowiązań odnośnie utrzymania omówionych powyżej cen detalicznych kawy i herbaty.

Podając powyższe do wiadomości Panów, proszę o zarządzenie roztoczenia bacznej uwagi na ceny kawy i herbaty obowiązujące od 1 maja r. b. W wypadku ujawnienia pobierania przez detalistów cen wyższych od ustalonych należy bezzwłocznie zawiadomić Ministerstwo, podając jednocześnie imię i nazwisko kupca wzgl. firmę, miejsce sprzedaży i t. p., a to celem wyciągnięcia konsekwencji omówionych w p. p. f) i g) niniejszego p'sma.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 8 kwietnia Nr 27 Rok 1937

Poz. 187. Ustawa z dnia 29 marca 1937 r. o dodatkowych kredytach na rok 1934/35.

Poz. 188. Ustawa z dnia 29 marca 1937 r. o dodatkowych kredytach na rok 1936/37.

Poz. 189. Ustawa z dnia 29 marca 1937 r. o zmianie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej.

Poz. 190. Ustawa z dnia 29 marca 1937 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni.

Poz. 191. Ustawa z dnia 29 marca 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. o pań-

stwowych zakładach chowu koni i o premiowaniu ogierów.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. o państwowych zakładach chowu koni i o premiowaniu ogierów (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 435) wprowadza się zmiany następujące:

1) tytuł rozporządzenia otrzymuje brzmienie: „Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. o państwowych zakładach chowu koni i o dostarczaniu ogierów dla hodowli.";

2) w art. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) używanie do hodowli ogierów na podstawie umów, zawieranych z właścicielami.";

3) w art. 11 ust. (2) otrzymuje brzmienie: „(2) Dochody z nieruchomości państwowych, przeznaczonych na prowadzenie państwowych zakładów chowu koni, przeznacza się na akcję podniesienia hodowli koni; dochodami tymi rozporządza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.";

4) po art. 12 tytuł otrzymuje brzmienie: „Umowy z właścicielami ogierów.";

5) art. 13 otrzymuje brzmienie: „Art. 13 (1). Z właścicielami ogierów, wyróżniających się dodatnio pod względem hodowlanym, Państwo będzie zawierało umowy zobowiązujące tych właścicieli do pokrywania ogierami cudzych klaczy za wynagrodzeniem i na warunkach, określonych w umowach. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych będzie ustalał zasady umów powyższych, w szczególności ustali także tryb postępowania przy zawieraniu umów i nadzór nad ich wykonaniem.

(2) Ilość ogierów, objętych umowami określonymi w ust. (1), powinna być nie mniejsza od połowy ogólnej liczby ogierów państwowych zakładów chowu koni.";

6) art. 14, 15 i 16 skreśla się;

7) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art. 17. Wydatki na zakładanie i utrzymanie państwowych zakładów chowu koni oraz na wynagradzanie właścicieli ogierów za świadczenia, wynikające z umów, określonych w art. 13, będą pokrywane z ogólnych dochodów Państwa.".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. o państwowych zakładach chowu koni i o premiowaniu ogierów (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 435) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 192. Ustawa z dnia 29 marca 1937 r. o zmianie ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich.

Poz. 193. Ustawa z dnia 29 marca 1937 r. o sprzedaży i bezpłatnym odstąpieniu niektórych nieruchomości państwowych.

Poz. 194. Ustawa z dnia 29 marca 1937 r. o zmianie granic sądów okręgowych w Jaśle i Rzeszowie.

Poz. 195. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 25 lutego 1937 r. o Komitetach Ochrony Przyrody.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 10 marca 1934 r. o ochronie przyrody (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 274) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się Komitety Ochrony Przyrody w Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Warszawie i Wilnie.

§ 2. Celem Komitetu Ochrony Przyrody jest popularyzowanie idei ochrony przyrody wśród społeczeństwa oraz popieranie poczynań władz, urzędów i instytucji państwowych i samorządowych oraz instytucji i organizacji społecznych w dziedzinie ochrony przyrody.

§ 3. W skład Komitetu Ochrony Przyrody wchodzą członkowie właściwego oddziału Państwowej Rady Ochrony Przyrody, delegaci zaproszonych przez przewodniczącego Komitetu władz, urzędów i instytucji państwowych i samorządowych, instytucji naukowych i innych instytucji i organizacji społecznych oraz osoby zaproszone imiennie.

§ 4. Terenem działalności Komitetu Ochrony Przyrody jest obszar objęty działalnością odpowiedniego oddziału Państwowej Rady Ochrony Przyrody, a mianowicie:

Komitet Ochrony Przyrody w Krakowie obejmuje swą działalnością obszar województw krakowskiego, kieleckiego i śląskiego.

Komitet Ochrony Przyrody we Lwowie obejmuje obszar województw lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i wołyńskiego.

Komitet Ochrony Przyrody w Poznaniu obejmuje obszar województw poznańskiego i pomorskiego.

Komitet Ochrony Przyrody w Warszawie obejmuje m. st. Warszawę oraz obszar województw warszawskiego, białostockiego, lubelskiego i poleskiego.

Komitet Ochrony Przyrody w Wilnie obejmuje obszar województw wileńskiego i nowogródzkiego.

§ 5. Przewodniczącym Komitetu Ochrony Przyrody jest przewodniczący odpowiedniego oddziału Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

§ 6. Komitet Ochrony Przyrody wyłania ze swego grona Prezydium, w skład którego wchodzą członkowie właściwego oddziału Państwowej Rady Ochrony Przyrody oraz członkowie Komitetu, zaproszeni przez przewodniczącego.

§ 7. Do zadań Komitetu Ochrony Przyrody należy inicjowanie i popieranie wszelkich poczynań, mających na celu ochronę przyrody, a w szczególności:

a) współdziałanie z oddziałami Państwowej Rady Ochrony w zakresie ochrony przyrody;

b) utrzymywanie łączności z instytucjami naukowymi i organizacjami społecznymi, mającymi na celu ochronę przyrody;

c) propagowanie idei ochrony przyrody;

d) sprawowanie opieki nad tworami przyrody, uznanymi za podlegające ochronie;

e) występowanie z inicjatywą wobec miejscowych władz, urzędów i instytucji państwowych i samorządowych w sprawie sposobów zabezpieczenia tworów przyrody, uznanych za podlegające ochronie.

§ 8. Komitet Ochrony Przyrody może w razie potrzeby wyłaniać komisje i powierzać im specjalne zadania w zakresie ochrony przyrody.

Do komisyj mogą być zapraszane osoby nie będące członkami Komitetu.

Regulamin prac Komisyj podlega zatwierdzeniu właściwego oddziału państwowej Rady Ochrony Przyrody.

§ 9. Posiedzenia Komitetu Ochrony Przyrody odbywają się przynajmniej raz na kwartał.

Protokoły posiedzeń Komitetu przesyła jego przewodniczący Stałemu Wydziałowi Państwowej Rady Ochrony Przyrody w ciągu 10 dni od daty posiedzenia.

§ 10. Uchwały Komitetu Ochrony Przyrody są ważne bez względu na liczbę obecnych na posiedzeniu członków Komitetu.

Uchwały Komitetu zapadają zwyczajną większością głosów członków Komitetu, obecnych na posiedzeniu. W razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

§ 11. Wykonawcą uchwał Komitetu Ochrony Przyrody jest jego przewodniczący.

Jeżeli uchwała Komitetu według zdania przewodniczącego, jest sprzeczna z obowiązującymi przepisami lub przeciwna interesom ochrony przyrody, może on wstrzymać jej wykonanie, przedstawiając równocześnie sprawę do rozstrzygnięcia Stałemu Wydziałowi Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

§ 12. Do wykonywania zadań wchodzących w zakres ochrony przyrody na określonym obszarze, Komitety Ochrony Przyrody powołują swych delegatów.

Delegatem Komitetu może być również miejscowa organizacja, mająca na celu ochronę przyrody.

Obszar objęty działalnością delegata w miarę możności powinien odpowiadać obszarowi powiatu.

Delegaci są powoływani na przeciąg lat trzech.

W razie uznania delegacji za zbędną lub w razie zaniedbywania przez delegata swych obowiązków, Komitet może delegata odwołać przed upływem okresu trzyletniego.

§ 13. Do zakresu działania delegata Komitetu Ochrony Przyrody należy:

a) wyszukiwanie zasługujących na ochronę tworów przyrody;

b) opiekowanie się tworami przyrody, uznanymi za podlegające ochronie, kontrolowanie ich stanu, zapobieganie niszczeniu i występowanie w tym celu z inicjatywą wobec miejscowych władz, urzędów i instytucji państwowych i samorządowych oraz właścicieli przedmiotów, podlegających ochronie;

c) prowadzenie propagandy idei ochrony przyrody wśród miejscowego społeczeństwa;

d) wykonywanie zleceń Komitetu w sprawach ochrony przyrody;

e) składanie Komitetowi co najmniej raz na kwartał sprawozdań ze swej działalności.

§ 14. Komitety używają pieczęci podłużnej z napisem: „Komitet Ochrony Przyrody w . . . . .".

Delegaci używają pieczęci podłużnej z napisem: „Delegat Komitetu Ochrony Przyrody w . . . .".

§ 15. Członkowie Komitetów Ochrony Przyrody oraz delegaci tych Komitetów pełnią swe obowiązki honorowo.

§ 16. Wydatki, związane z działalnością Komitetów Ochrony Przyrody i delegatów, mogą być pokrywane z Funduszu Ochrony Przyrody, utworzonego na podstawie art. 15 ustawy z dnia 10 marca 1934 roku o ochronie przyrody (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 274), lub też za zgodą przewodniczącego Stałego Wydziału Państwowej Rady Ochrony Przyrody, z odpowiednich kredytów budżetowych Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 196. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 marca 1937 r. o utworzeniu zakładów dla niepoprawnych przestępców w Bojanowie i Trzemesznie.

Poz. 197. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 marca 1937 r. o uiszczaniu należności podatkowych papierami wartościowymi.

Poz. 198. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 marca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zaliczania na poczet należności podatkowych skryptów dłużnych Skarbu Państwa.

Poz. 199. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o zmianie w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Nowogródku.

Poz. 200. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 16 stycznia 1937 r. o obliczeniu i poborze nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej w 1937 r.

Poz. 201. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 kwietnia 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zwolnieniu od cła cynku i jego stopów oraz ołowiu i jego stopów.

Poz. 202. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 25 marca 1937 r. o komisjach wojskowo-naukowych w wojskowym postępowaniu karnym.

Poz. 203. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 25 marca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o uzupełnieniu „Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych".

Poz. 204. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 kwietnia 1937 r. o czynnościach rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym i turystycznym polsko-jugosłowiańskim.

Poz. 205. Oświadczenie rządowe z dnia 25 lutego 1937 r. w sprawie złożenia przez Turcję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji z dnia 30 marca 1931 r. o ujednostajnieniu znaków drogowych.

Poz. 206. Oświadczenie rządowe z dnia 5 marca 1937 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie not, wymienionych w Moskwie dnia 31 marca 1936 r., o opłatach portowych.

C.

Bibliografia.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

„Kieszonkowy Słownik Ortograficzny" — F. J. Śliwiński.

Nakładem instytutu wydawniczego „Biblioteka Polska" w Warszawie ukazał się „Kieszonkowy Słownik Ortograficzny" w opracowaniu F. J. Śliwińskiego.

Wydawnictwo to zostało uznane przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za nadające się do podręcznego użytku pracowników biurowych.

Uwaga: Cena słownika 50 gr., w oprawie 85 gr.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.